

La vida al mòbil

Durant segles les cartes han suposat un material d'una gran utilitat per al treball dels historiadors. Amb l'aparició del correu electrònic, la correspondència personal tal com l'havíem conegut fins ara s'ha convertit en una pràctica anacrònica, i l'intercanvi epistolar fet de cartes que circulen amb sobre i segell és gairebé residual. La seva consistència física confrontada amb la volatilitat dels correus electrònics ens fa pensar en tots els testimonis que es perdran, en tot allò que ens haurem dit a partir de la primera generació connectada a internet, i que acabarà desapareixent sense deixar cap rastre per a les generacions posteriors. Per si això fos poc, l'ús dels telèfons mòbils per enviar-nos missatges, des dels més intrascendents fins als més importants, han acabat donant l'estocada a aquella altra manera d'explicar-nos les coses, indeleble al pas del temps.

Fa dies que m'entretinc a repassar alguns d'aquests missatges que guardo encara al meu telèfon i que no voldria que acabessin tenint la mateixa fi que l'aparell, cada dia més antic i segur que amb una data de caducitat inesperada. Són aquells missatges que per a mi tenen un valor sentimental i que m'entretinc a transcriure abans que un dia em desapareguin del mòbil i de la memòria. Hi ha els més personals i els altres, que, tot i sent-ho, van anar a parar a molts altres mòbils més. M'he sorprès en veure la quantitat de missatges que comencen dient "S'ha mort el pare de..." o "S'ha mort la mare de...". I aquests no els guardo, igual com no guardo els recordatoris perquè prefereixo tenir-los presents d'una altra manera. Però hi ha, en canvi, alguns missatges totalment diferents, els d'aquells amics que volen compartir amb nosaltres l'arribada a aquest món del seu fill: "Ja tenim en Pere! És maquíssim!!! 3,600 kg i 39,5 cm. Ha sigut cesària, la Montse està molt bé. Estem a l'habitació 258..."; "El Joan ja ha nascut. És molt guapo i està molt bé. Tot ha anat molt ràpid. Una abraçada...". I potser faig riure, però aquests me'ls apunto i els guardo. Perquè no es perdi la il·lusió amb què van ser escrits. I perquè quan el Pere i el Joan siguin amics meus com ho són els seus pares, puguin tenir constància de l'alegria amb què se'ls va rebre.